

РЕШЕНИЕ

№ 5307

гр. София, 02.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 29.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **5752** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 166, ал. 3 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на Д. Н. Р. с [ЕГН] срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 02-220-6500/2517/7/21.03.2019 г., издаден от заместник-изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“.

Жалбоподателят твърди, че тъй като няма право на ползване на законно основание на земята, по която е кандидатствал по програмата, то е бил поставен в обективна невъзможност да подаде заявление за подпомагане за 2014 г. и 2015 г., поради което не следва да му бъде налагано наказание на основание чл. 14, ал.1, т.3 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г. за условията и реда за прилагане на мярка 211 „Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони“ и мярка 212 „Плащания на земеделски стопани в района с ограничения, различни от планинските райони“ от Програма за развитие на селските райони за периода 2007-2013 г. Моли съда за отмяна на обжалвания АУПДВ.

В съдебно заседание жалбоподателят не се представлява. Постъпила е молба от 29.04.2021 г., с която заявява, се поддържа жалбата и се претендират разноски, за които е представен списък. Представя писмена защита.

Ответникът - Заместник Изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ не се представлява в съдебно заседание. Представено е писмено

становище по делото, в което са изложени доводи за неоснователност на жалбата. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Съдът като се запозна с материалите по делото, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят е регистриран като земеделски производител и е подал Заявление за подпомагане по мярка 211 „Плащания на земеделски стопанин за природни ограничения в планинските райони“ – НР1 от Програма за развитие на селските райони 2007-2013 г.с УИН 22/200511/43206 за кампания 2011. Към заявлението си е декларирал, че ще извършва земеделска дейност върху площите в необлагодетелствани райони за поне 5 години след първото плащане.

Изплатените суми до момента по мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" по години са както следва:

- Първа година от ангажимента - подадено заявление с УИН: 22/200511/43206 за кампания 2011, изплатена сума 1078.04 лв.;

- Втора година от ангажимента - подадено заявление с УИН: 22/220512/47916 за кампания 2012, изплатена сума 1078.04 лв.;

- Трета година от ангажимента - подадено заявление с УИН: 22/170513/51422 за кампания 2013, изплатена сума 1067.87 лв.

Общата изплатена сума по мярка 211 „Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони", представляваща сбор от изплатеното финансово подпомагане по мярката през годините, предхождащи годината на прекратяване на ангажимента, е в размер на 3223.95 лв.

ДФ „Земеделие“ – Разплащателна агенция /ДФЗ - РА/ е прекратил многогодишния ангажимент на Д. Н. Р., тъй като земеделският стопанин не е подал заявление за подпомагане за четвъртата година от поетия петгодишен ангажимент, а именно за кампания 2014 г., за което кандидатът бил уведомен чрез изпратено му уведомително писмо с изх. №02-220-6500/1954 от 14.09.2016 г.

С писмо с изх. № 02-220-6500/2517#5 от 09.11.2018 г., ДФЗ - РА е уведомил кандидата за откриване на административно производство за издаване на АУПДВ, съгласно чл. 26, ал. 1 от АПК. В писмото са изложени фактическите обстоятелства, въз основа на които е прието, че са налице основания за издаване на АУПДВ. Дадена му е възможност да предостави допълнителна информация или да възстанови доброволно сумата, за която е извършено недължимо плащане, в случай че приеме фактическите констатации за основателни.

С писмо с вх. № 02-220-6500/2517 от 14.12.2018 г., кандидатът възразява срещу откритото производство по издаване на АУПДВ. След разглеждане на допълнително представената информация, ДФЗ - РА е приела направените възражения и представените към тях доказателства за неоснователни.

На 21.06.2019 г. заместник-изпълнителният директор на Държавен фонд „Земеделие" е издал оспорения Акт за установяване на публично държавно вземане № 02-220-6500/2517/7, с който на Д. Н. Р., на осн. чл. 14, ал.1, т.3 от Наредба №11 от 03.04.2008 г. са определени задължения в размер на 50 % от общата изплатена сума по мярка 211 за кампании 2011, 2012, 2013 в размер на 1611.98 лева.

При така установената фактическа обстановка, съдът формира и правните си изводи:

Жалбата е подадена в 14-дневния преклузивен срок по чл. 149 от АПК, от лице, имащо правен интерес от оспорване, и срещу подлежащ на оспорване пред съд акт,

поради което е допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 20а, ал. 5 от ЗПЗП, изпълнителния директор на ДФЗ издава АУПДВ по реда на ДОПК. Съгласно чл. 20а, ал. 6 от ЗПЗП, изпълнителният директор на ДФЗ може да делегира правомощията си по ал. 5 на заместник-изпълнителния директор на ДФЗ. Видно от служебно известната за съда Заповед № 03-РД/2891/23.07.2019 г., на изпълнителния директор на ДФЗ са делегирани правомощия на заместник изпълнителния директор – П. С. да издава и подписва АУПДВ по мярка 211 „плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 „плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г. Съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен орган. Оспорения АУПДВ отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК, съдържа всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването му.

С оглед на изложеното, съдът приема, че при издаването на оспорения акт не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Оспореният АУПДВ е и законосъобразен, както и издаден в съответствие с целта на закона.

АУПДВ е издаден на основание чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г., издадена от министъра на земеделието и продоволствието, която определя правилата, т. е. условията и реда, за прилагане на мярка „Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планински райони" и мярка "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 – 2013 г. (ПРСР 2007 – 2013 г.), съфинансирана от Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони, като цитираната норма от Наредбата регламентира, че земеделски стопанин, който не подаде заявление за подпомагане по време на поетия петгодишен ангажимент, се изключва от подпомагане по тази наредба и се задължава да възстанови получените до момента компенсаторни плащания за необлагодетелстваните райони или част от тях в зависимост от годината, в която е прекратил участието си в мерките, както следва: 3) след третата година- 50 %.

По делото не се спори, че на жалбоподателят Д. Н. Р. са изплатени по мярка 212 „Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007- 2013 г., суми за трите години в общ размер на 3223.95 лв. Не е спорно, че жалбоподателят не е подал Заявление за подпомагане и за четвъртата година, т. е. в случая- за кампания 2014 година, с декларирана мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планински райони".

Спорът в случая се свежда до това, налице ли са основанията по чл. 15, ал. 1, във вр. с § 1, т. 3 от ДР на Наредба № 11 от 03.04.2008 г., за да не се приложи по отношение на жалбоподателя разпоредбата на чл. 14, ал. 1, т. 2 от същата Наредба. Нормата на цитирания чл. 15, ал. 1 регламентира, че разпоредбите на чл. 14 не се прилагат, ангажиментът се прекратява и не се изисква частично или пълно възстановяване на получената от земеделския стопанин помощ в случаите на форсмажорни или изключителни обстоятелства.

Според § 1, т. 3 от ДР на Наредбата, „Форсмажорни или изключителни обстоятелства" са: а) смърт на бенефициента; б) дългосрочна професионална нетрудоспособност на

бенефициента; в) експроприация на голяма част от стопанството, ако това не е могло да бъде предвидено в деня, в който е поет ангажиментът; г) сериозно природно бедствие, което силно засяга земята на стопанството.

Настоящата съдебна инстанция намира, че в случая не се установи наличие на нито една от лимитативно изброените от законодателя хипотези. Правилни и обосновани са изводите на административния орган, изложени в мотивите към оспорения акт, че доводите във възражението не съставляват основания, пречатстващи изпълнението на многогодишния ангажимент.

Посочените от жалбоподателя доводи, че през 2012 г. е участвал в процедура за провеждане на търг за отдаване под наем на земеделски земи, от които са били предложени и ползваните от жалбоподателя имоти, но въпреки положените усилия, търгът е приключил в полза на друго лице, е факт, който не представлява нито форсмажорно, нито изключително обстоятелство. Това е така, тъй като действително в приложимото национално законодателство, а и общностно, няма изискване към земеделските стопани да спазват поетия ангажимент по мярка 211 или 212 с едни и същи площи. Изискването е, след поемане на многогодишния ангажимент по съответната мярка, земеделските стопани да декларират и стопанисват площи в дадения необлагодетелстван район, за който са поели съответния петгодишен ангажимент. Следователно заявяването от кандидата на други площи, попадащи в териториалния обхвата на райони с ограничения, различни от планинските райони (НР2) не е пречка за изпълнението на многогодишния ангажимент.

Ето защо съдът също приема, че този случай, независимо от представените от жалбоподателя писмени доказателства, не може да бъде подведен под конкретна хипотеза на § 1, т. 3 от ДР на Наредба № 11 от 03.04.2008 г., т. е. не е налице основание за приложението на чл. 15, ал. 1 от същата Наредба, до каквато преценка правилно и в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби, е достигнал и административния орган.

Нормата на чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г. е ясна и категорична – земеделски стопанин, който не подаде заявление за подпомагане по време на поетия петгодишен ангажимент, се изключва от подпомагане по тази наредба и се задължава да възстанови получените до момента компенсаторни плащания за необлагодетелстваните райони или част от тях в зависимост от годината, в която е прекратил участието си в мерките, съответно след третата година – 50 %. Един и същи фактически състав поражда правомощието на административния орган да разпорежи изключване на кандидата от подпомагане и да задължи кандидата да възстанови получените до момента компенсаторни плащания за необлагодетелстваните райони в зависимост от годината, в която е прекратил участието си в мерките.

Не се установява и нарушение на принципа за съразмерност, залегнал в чл. 6 от АПК. Ползвателят на помощта е бил надлежно запознат с последиците от неизпълнение на поетия ангажимент, което обстоятелство е надлежно удостоверено. Действително отговорността се явява неоправдано тежка, но същата е предвидена нормативно в действащ подзаконов нормативен акт, който земеделският стопанин се е задължил да спазва.

При това положение, предвид изложеното по-горе, следва да се приеме, че от страна на заместник-директора на ДФ „Земеделие“, правилно и в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби, е постановен оспорения в настоящото производство АУПДВ, с който на Д. Н. Р., на осн. чл. 14, ал.1, т.3 от Наредба №11 от

03.04.2008 г. са определени задължения в размер на 50 % от общата изплатена сума по мярка 211 за кампании 2011, 2012, 2013 в размер на 1611.98 лева.

По изложените съображения, съдът намира, че обжалвания Акт № 01-6500/211 от 23.01.2020 г. за установяване на публично държавно вземане, издаден от заместник-директора на ДФ "Земеделие", е законосъобразен, издаден в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби, като при издаването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и същият е съобразен и с целта на закона, т. е. по отношение на същия не е налице което и да е отменително основание по чл. 146 от АПК, поради което и жалбата се явява неоснователна и недоказана и като такава, следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора на ответникът следва да се присъдят разноски, поради което и на основание чл. 143 и чл. 144 от АПК вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразно правната и фактическа сложност на делото жалбоподателят следва да заплати на ответника разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно АПК, Административен съд – София – град, III отделение, 60-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Н. Р. с [ЕГН] срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 02-220-6500/2517/7/21.03.2019 г., издаден от заместник-изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“.

ОСЪЖДА Д. Н. Р. с [ЕГН] да заплати на Държавен фонд „Земеделие“ сумата от 200 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: